

Список використаних джерел

1. Постанова Кабінету Міністрів України «Про впорядкування умов оплати праці працівників установ, закладів та організацій окремих галузей бюджетної сфери» від 07.02.01 № 134.
2. Кадровик/кадрова практика / «Штатний розпис: розроблення та затвердження», Оксана Онопрієнко, 2008/№ 2(20). — С. 20—23.

С. Ю. Гребень, магістрант
ДВНЗ «Київський національний економічний
університет імені Вадима Гетьмана»
(науковий керівник: Гончар І.І.,
канд. екон. наук, ст. викладач)

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ РОЗВИТКУ М'ЯСОПЕРЕРОБНОЇ ГАЛУЗІ

М'ясна промисловість відіграє важливу роль у забезпеченні населення продуктами харчування. М'ясопродукти мають провідне значення в структурі продовольчих товарів. Але тенденції, що склалися у виробництві і споживанні м'яса та м'ясопродуктів в Україні за останні роки, свідчать не на користь їх розвитку і задоволення в них потреб населення. Так, у 2006 р. виробництво м'яса і продукції його переробки на душу населення скоротилося порівняно з 2004 р. в 2,5 рази, а споживання складало тільки 32,5 кг, що становило 40,6 % науково-обґрунтованої норми [3].

Специфіка м'ясопереробної промисловості полягає в тому, що обсяги виробництва залежать як від сировинних ресурсів, так і від коливань споживчого ринку.

Низький рівень доходів споживачів змушує їх часто купувати м'ясні продукти низької якості і надавати переваги свинині, а ще частіше салу, а також курячим стегенцям. Якщо у 1985—1988 рр. споживання м'яса і м'ясопродуктів було близьким до раціональних норм харчування, то за останні 13 років його рівень знизився до 40,6 % від норм споживання. Якщо в 2004 р. група населення, що знаходиться за межею малозабезпеченості, в місяць споживала 2,2 кг мяса при нормі 6,7 кг, то в 2006 р. даний показник склав 1,5 кг [1].

Організаційно-технічні особливості м'ясопереробної промисловості знижується пропорційно спаду виробництва продукції тваринництва і зменшенню поголів'я худоби, свиней та птиці.

На сьогодні вітчизняне виробництво яловичини й свинини переважно задовольняє роздрібний ринок, хоча все ще неспроможне повністю забезпечити його м'ясом за прийнятною ціною для роздрібного споживача, оскільки у зв'язку з високими витратами на виробництво й загальний стан дефіциту на ринку, ціни в останні роки мають стабільну тенденцію до зростання. Виключення становить курятина, виробництво якої відбувається внаслідок короткого виробничого циклу. Це стало причиною значних інвестицій у птахівницьку галузь, що спричинило зниження собівартості вітчизняної курятини до рівня порівнянного із собівартістю даного виду м'яса закордонного виробництва, а також збільшення обсягів її виробництва. Однак, навіть вітчизняне промислове виробництво курятини, що виросло в останні роки, в основному забезпечує потреби роздрібного ринку. Досить перспективним напрямком в Україні виступає виробництво м'ясних напівфабрикатів [2].

Переробні підприємства в критичних умовах не можуть знизити ціни виробленої ними продукції до меж фактичних витрат, оскільки вони не отримуватимуть прибутки. А отже і втрачається стимул для подальшого розвитку підприємства. Враховуючи вищевикладене, можна зробити висновок, що поглиблення інтеграції з виробництвом, подальший розподіл праці, впровадження оренди, розвиток міжгалузевих зв'язків. Удосконалення організації виробництва продукції м'ясопереробних цехів є одним із важливих напрямків резерву збільшення виробництва м'яса для переробних підприємств.

Споживчий ринок не наповнюється продукцією такою мірою, щоб задовольнити потреби населення, а сільгосптоваровиробники і переробники продукції із-за несформованих економічних відносин несуть збитки.

Перспективи подальших досліджень можуть бути пов'язані з аналізом умов забезпечення ефективності функціонування і розвитку м'ясопереробної промисловості, а також розробки оптимальної виробничої програми в умовах переробки сировини.

Список використаних джерел

1. Мазуранко О. В. Стан і напрями розвитку м'ясопродуктового підкомплексу в Україні // Економіка АПК. — 2002. — С. 59—65.
2. Драган О. Основні напрями реструктуризації підприємств м'ясної промисловості України // К.: Економіка, 2000. — С. 3—6.

3. Яценко В. М. Прямухина Н. В. Реконструкція підприємства м'ясної промисловості в умовах ринкового трансформування // Економіка АПК. — 2004. — С. 120—125.

4. Маламуд Д. Б. Проблеми і перспективи економічного розвитку підприємства м'ясопереробної промисловості // К.: Економіка, 2003. — С. 132—150.

У. О. Гуцаленко, студент
ДВНЗ «Київський національний економічний
університет імені Вадима Гетьмана»
(Науковий керівник: Захарчук М. А., асистент)

КЛАСИФІКАЦІЯ ІНВЕНТАРИЗАЦІЙ: ТЕОРЕТИЧНО-ПРАКТИЧНІ АСПЕКТИ

З розвитком суспільно-економічних відносин суспільство вимагає адекватного облікового забезпечення діяльності суб'єктів господарювання. Тому в історичному аспекті інвентаризація сформувалася як один із основних елементів методів бухгалтерського обліку і контролю. В зв'язку з розвитком суспільства і глобальних процесів у світовій економіці класифікація інвентаризацій у наукових джерелах з бухгалтерського обліку і контролю потребують подальшого обґрунтування.

Теоретичні засади класифікації інвентаризацій розкриваються у працях відомих вчених таких, як: С. В. Бардаш, І. А. Белобжецький, М. Г. Белов, Ф. Ф. Бутинець, Н. В. Вейцман, В. Г. Горелкин, М. П. Зуєв, Н. І. Ільїн, П. П. Німчинов, Л. М. Крамаровський, М. В. Кужельний, Я. В. Соколов, О. О. Шпіг та ін.

Останнім часом автори приділяють велику увагу класифікації інвентаризацій. Одну з перших спроб дати класифікацію цінностей у промисловості за їх змістом і цільовим призначенням, повнотою цінностей, що інвентаризуються, та їх охопленням зробив у 1949 р. Е. Г. Пеньков. Однак, ця класифікація не була достатньо обґрунтованою, тому що не враховувала усіх об'єктів і суб'єктів інвентаризації на підприємствах. У сільському господарстві наукова класифікація інвентаризацій була дана у 1976 р. Ф. Ф. Бутинцем, а у 1988 р. В. М. Мурашком у 1999 р. С. В. Бардаш запропонував принципово нову класифікацію об'єктів і суб'єктів інвентаризації [2, с. 113]. Деякі автори наводять занадто спрощену